

VAJDASÁGI SZLOVÁK KÖLTŐK VERSEI

REMÉNY

MICHAL BABINKA

Egyetértésekkel ne zavarjatok engem
én fa vagyok s rakoncátlan leveleim számtalanjával
szállhatok a nyári zord idővel rám köszöntött hóvihárban
Rakoncátlan kedveteket ne rakjátok a vérerek bánatára
ereimére mik éleikkel a fáradt föld jóság- és dühterében
élnek

Én fa s az élet szomjas mondata vagyok
embereket táplálni a televénybe verten
a szél is mind kárörvendőn simogat
s a gyerekek riadozva lesik gyönyöröm
a boldogan zakatoló viharokban
Fehér a gyökérezetem a majdani emberek és sebek
szégyenkező jóságainak nem-átkozásában —
sebeink megannyi szintiszta jóság
sebeink megannyi hit mely gyökereit mélyen belém ereszti

Egyetértésekkel ne zavarjatok engem
én fa vagyok s leveleim számtalanjával szálllok

KÖR

VIERA BENKOVA

Kimondani magunk, és levedleni a bőrt,
lenni a bőr, mikor a vipera vedlik,
amikor sebeit ön-nedvével gyógyítja,
kimondani magunk, hogy lélegezzék a vers.

Kimondani magunk, és lenni a szó-test,
víz tüköre, mag-gyökér,
föld sóhaja, ha Vénusz öle görosbe rándul,
kimondani magunk, és levedleni a bőrt.

Mindig a körben: ez az örök igazság,
s ez a mi örök kételyünk.

Kimondani magunk, hogy lélegezzék a vers.

A SZIVÁRVÁNY VISSZÁJA

VÍŤAZOSLAV HRONEC

Hajnal bódító mélye s ablak alatt a nyállal átlótt
piros rózsá nyitják a nyár lángoló akvarelljét.
Két messzi világ veszejtő színörvényei kavarnognak benne.
Saját reményük fölé magasodtak és megvetik a reményt.

Az első érintés gyöngéd: a pehely-suhanás
ködöket és felhőket idéz; a másodikban
látszólagos képtelenség rejtőzik: fél a saját visszhang árnyaitól.

Pillangó-érintésekre érzékenyek a szem mély forrásai.

(De ez a szem alázatos:
csak színeket lát, s hajnalban azt firtatja, mely
spektrum ékesíti a szivárvány visszáját. Elhanyagolja
szavaid utózenését, mely a nappal tavába
fúlt, mert tudja, hogy a szó, ez a nefelejcsvirág, nem felejt.)

S midőn a hajnal bódító mélye s ablak alatt a nyállal átlótt
piros rózsá átszakítják érintéseik aranyfonalát:
színek után kutatnak, sarkig tártan a mélynek,
hogy szépségükkel énekeljenek nekik

— a szivárvány fekete visszájáról.)

NEM FELEDNI

VÍTAZOSLAV HRONEC

Csüggeteg gyökerek völgye
 Senki semmit ki nem talált
 Elátkozott folyó folyik a félszigeten délnek
 Brutális ének címtelen
 Denevér-nappal
 A térkép délkörei között semmi se történt
 Csak a koordináták tolódtak el némileg a halál javára
 Mert nagyobb a fájdalom
 Nagyobb a földnél

Tegnap újfent elsétáltam arra mint egy idegen
 Mint Makedón Nagy Sándor mint ember
 Szívemben hordom ezt a várost nem feledhetem
 Nem szabad felejtennem
 Emlékeim peremén ott áll a fehér híd
 Ahol átmentem reggel
 Ahol átmentem alkonyatkor
 Könnyű léptekkel mint egy ölelkezés után
 A vén híd ahogy pogány terpeszben áll az ég duzzanata fölött

A parton boglárka nyílt
 Nyílik ma is
 Köveket csapdosott a víz s éjjél után
 Mikor az utcák elnémultak
 Olyan volt mintha a csobogás a föld alól buzogna elő
 Nem senki semmit ki nem talált
 Újságfoszlányokat sodort a szél a hídon
 Cigarettavégek paraszát szította föl
 Örvénylő holdsugarak suhogtak az arcunkba

Tudom senki sem mond többé nekem
 Semmi hasonlót és szépet
 Tudom hogy elvakító álmainkban vagy az utcán
 Minden éjszaka verssel zárul
 Tudom hogy a reggel mindig egy metaforában eszmél magára
 Amit reménynek nevezünk
 Ezért emlékezem ezért ismételek

Megálltam
 Megálltam a hídon
 Mert odalent a kövek között az örvényekben
 Ködbe borult szemmel
 Fekete kutya állt
 Míg a felhőgombolyagok nesztelen sodródtak
 Mellette lefelé a folyón

Várni itt már nem érdemes
 A halál a földből sarjad
 Vért merít tenyerébe a kő és szürcsöli mohón
 Téglamoszoly a városban elnyújtott búz a város peremén
 Csak ott nincs semmi a térképen
 Zöld papír
 Pázsit

Most újfent elsétáltam arra mint egy idegen
 Mint Makedón Nagy Sándor mint ember
 Megint az a régi híd
 De romok is
 Hogy érzi magát a déli nap alatt
 (A csillagról van szó mely megérelmi nálunk a búzamezőt)

Nem senki semmit ki nem talált
 És senki sem mond többé nekem semmi hasonlót
 És szomorút

HOSSZÚ IDŐ UTÁN

MICHAL ĎUGA

Szavakból születetten könyvekbe zártan
 várakozol a szétkorhadt kapu előtt
 végképp tehetetlenül

várakozol ahogy várni tanítottak
 lehunyt szemmel
 tágra nyitott két tenyérrel
 úgy hogy az ujjaidból kisenken a magány

s ím hosszú idő után
 megint eljött valaki hogy lesöpörje
 a port cipődről s zarándoklásodat
 kenyere karajára kenje

A SZÍV HANGZATAI

ANNA DUDÁŠOVÁ

Évek kaszái szirteken
 a remény hajtásait kaszálják.
 Élet izzó patakvizében
 a vér dala elcsorog.

Szomjban kikovácsolt virágok:
 vasbilincsek peregnek szét homokká.

Szerelem szomja
 a ráncos orcán nem lobog.

VISSZHANGOK SZOBÁJA

ANNA SVETLÍKOVÁ

Ülök a szobában:
 udvarunkban virágzik az este.
 Lépteket hallok:
 sok közeli tárgy szövegetkezne.

Magam vagyok.
 A szoba csupa árny.
 A ház előtt,
 egy karcsú fában
 csöndesedik egy darab világ.

Gondolok valakire,
 aki nincs.

Víz vagyok,
 mély forrás,
 akiben a kedvesem se
 látja meg az arcát.

KONCSOL László fordításai